

Εγκύκλιος του Μητροπολίτη Πειραιώς για την Μεγάλη Τεσσαρακοστή

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Ο [Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ](#) εξέδωσε Ποιμαντορική Εγκύκλιο για την έναρξη της [Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής](#) κάνοντας λόγο για την «πλέον συμβολική κατανυκτική, περιεκτική και πνευματική περίοδος του Εκκλησιαστικού βίου» η οποία «προβάλλεται από την Εκκλησία μας ως μια κορυφαία ευκαιρία επαναπροσέγγισης του καθενός μας στην ουσία και στις λεπτομέρειες της Ορθόδοξης πίστης και ζωής».

«Είναι ένας τρόπος να βιώσουμε αυτά τα στοιχεία, από τα οποία το πνεύμα της εποχής, πνεύμα άρνησης, αμφισβήτησης, απαξίωσης αρχών, αξιών και πιστευμάτων, αλλά και η πολυπλοκότητα στην οποία δρομολογήσαμε τη ζωή και τα έργα μας, μας αποστασιοποίησαν. Και αυτά τα στοιχεία είναι η αυθεντικότητα του Ορθοδόξου βιώματος και η αναζήτηση της προσωπικής μας αυτοσυνειδησίας, όπως εκφράζονται μέσα από το ασκητικό πνεύμα, το ξεχωριστό λατρευτικό τυπικό της περιόδου, αλλά και τα εφόδια με τα οποία μας όπλισε η Εκκλησία μας προκειμένου ν' ανταπεξέλθουμε στις απαιτήσεις της συμμετοχής στο στίβο του "σταδίου των αρετών"»

, προσθέτει, μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος.

Αναλυτικά η Ποιμαντορική Εγκύκλιος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Πειραιώς κ. Σεραφείμ:

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

**ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΦΑΛΗΡΟΥ,
ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΕΝΤΗ**

Σ Ε Ρ Α Φ Ε Ι Μ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΕΙ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ 2023

Άγαπητοί μου αδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ἡ πλέον συμβολική κατανυκτική, περιεκτική καί πνευματική περίοδος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου, προβάλλεται ἀπό τήν Ἐκκλησία μας ὡς μιά κορυφαία εὐκαιρία ἐπαναπροσέγγισης τοῦ καθενός μας στήν οὐσία καί στίς λεπτομέρειες τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως καί ζωῆς. Εἶναι ἕνας τρόπος νά βιώσουμε αὐτά τά στοιχεῖα, ἀπό τά ὁποῖα τό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, πνεῦμα ἄρνησης, ἀμφισβήτησης, ἀπαξίωσης ἀρχῶν, ἀξιῶν καί πιστευμάτων, ἀλλά καί ἡ πολυπλοκότητα στήν ὁποία δρομολογήσαμε τή ζωή καί τά ἔργα μας, μᾶς ἀποστασιοποίησαν. Καί αὐτά τά στοιχεῖα εἶναι ἡ αὐθεντικότητα τοῦ Ὁρθοδόξου βιώματος καί ἡ ἀναζήτηση τῆς προσωπικῆς μας αὐτοσυνειδησίας, ὅπως ἐκφράζονται μέσα ἀπό τό ἀσκητικό πνεῦμα, τό ξεχωριστό λατρευτικό τυπικό τῆς περιόδου, ἀλλά καί τά ἐφόδια μέ τά ὁποῖα μᾶς ὅπλισε ἡ Ἐκκλησία μας προκειμένου ν' ἀνταπεξέλθουμε στίς ἀπαιτήσεις τῆς συμμετοχῆς στό στίβο τοῦ «σταδίου τῶν ἀρετῶν».

Αὐτά τά ἐφόδια παρουσιάζονται καί καταγράφονται, μέ γλαφυρότητα, στόν ὑπέροχο ἐναρκτήριο ὕμνο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς πού ψάλλεται στούς Αἵνους τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς :

Τό στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωκται,

**οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε,
ἀναζωσάμενοι τόν καλόν τῆς νηστείας ἀγῶνα.
Οἱ γάρ νομίμως ἀθλοῦντες δικαίως στεφανοῦντα
καί ἀναλαμβάνοντες τήν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ
τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχησόμεθα.
Ὡς τεῖχος ἄρρηκτον κατέχοντες τήν πίστην.
Καί ὡς θώρακα τήν προσευχήν.
Καί περικεφαλαίαν τήν ἐλεημοσύνην.
Ἀντί μάχαιρας τήν νηστείαν, ἥτις ἐκτέμνει ἀπό καρδιάς πᾶσαν κακίαν.
Ὁ ποιῶν ταῦτα τόν ἀληθινόν κομίζεται στέφανον παρά τοῦ παμβασιλέως
Χριστοῦ
ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.**

Ποιός μπορεί ν' ἀμφισβητήσει ὅτι διανύουμε μιά ἐποχή κατά τήν ὁποία κυριαρχεῖ ὁ ὀρθολογισμός καί ἡ ἀπολυτοποίηση τῆς ἀνθρώπινης λογικῆς, μιά ἐποχή πού ὁ ἄνθρωπος καί τά δημιουργήματα του αὐτοανακηρύσσονται τό ἅπαν σ' αὐτό τόν κόσμο, ἀπομονώνοντας κι ἐξοστρακίζοντας κάθε τι τό μεταφυσικό, τό μυστηριακό, τό ὑπέρλογο; Ἡ φιλολογία ἐνός νέου, χειρότερου, οὐμανισμοῦ τείνει νά γίνει καθεστώς καί ὁ ἄνθρωπος κινδυνεύει νά ἐγκλωβιστεῖ στά τείχη τῶν ἐπιτευγμάτων του, τά ὁποῖα τελικά, θά τόν συντρίψουν. Φυσικά, μέσα σέ μιά τέτοια ἀρνητική καί ἀπογοητευτική ἀτμόσφαιρα, τό νά μιᾶ κανεῖς γιά τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ καί νά ἐπιχειρεῖ νά κατανοήσῃ τή θέση πού ἔχει ἢ πού θά ἔπρεπε νά ἔχει στή ζωή τῶν ἀνθρώπων, μοιάζει μέ οὐτοποία. Εἶναι καιρός, ὅμως καί ἀπόλυτη ἀνάγκη, ν' ἀφήσουμε πιά αὐτή τήν ἄκαρπη φιλολογία, γιά νά πλησιάσουμε, ὅσο τό ἐπιτρέπουν οἱ ἀσθενεῖς μας δυνάμεις, τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ καί νά δοῦμε ποιός εἶναι ὁ δρόμος πού περνάει κάτω ἀπό τόν ἴσκιο Του, τόν ὁποῖο πρέπει' ἀκολουθεῖ ὁ Χριστιανός γιά νά βρεῖ τή λύτρωση καί τή σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου σ' αὐτό τόν κόσμο καί δὴ ἡ ζωή τοῦ πιστοῦ εἶναι σταυρική, εἶναι μία πορεία ἔντονης ἀγωνίας, πολύμοχθου ἀγῶνα, προσπαθειῶν, ἐνστάσεων, πτώσεων καί ἀνατάσεων. Ὁ βίος μας μοιάζει μέ μιά ἀπέραντη θάλασσα, στά κύματα τῆς ὁποίας κλυδωνίζεται καθημερινά ὁ προσωπικός κόσμος τοῦ καθενός μας. Γι' αὐτό, ἀπόλυτη ἐφαρμογή ἔχει

ὁ σοφός λόγος τῆς ἁγίας Συγκλητικῆς, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τό Σταυρό τοῦ Κυρίου «ἰστίο», μέ τό ὁποῖο μονάχα μπορούμε νά διαπλεύσουμε τό πέλαγος τῆς ζωῆς. Πραγματικά, δίχως τό Σταυρό, ὁ Χριστιανός δέν θά εἶχε τή δύναμη νά προχωρήσει, ν' ἀντιπαλέψει σκληρά μέ τούς πειρασμούς, τόν Σατανᾶ, τίς ἀντίθεες δυνάμεις τοῦ κόσμου καί νά νικήσει.

Ἀτενίζοντας κανεῖς τό μέγιστο αὐτό σύμβολο τῆς θυσίας καί τοῦ πόνου μέ πίστη, μπορεῖ νά δεῖ, μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς καί τῆς καρδιάς του, μιά πραγματικότητα πού μόνο συγκλονισμό καί δέος προκαλεῖ. Βλέπει κρεμασμένο πάνω στό Σταυρό τό Πανάγιο σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πού τόσα ἐνήργησε σ' αὐτή τή γῆ καί τόσα ἔπαθε γιά τούς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος παραλείπει τά περισσότερα γιά τή σωτηρία του.

Βλέπει μιά λογχισμένη καρδιά νά στάζει τό αἷμα τῆς ἀγάπης της καί νά κράζει πρὸς τόν Πατέρα «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς . . .» , τή στιγμή πού ἐκεῖνος δυσκολεύεται νά συγχωρήσει ὅσους τόν ἔβλαψαν ἢ τόν ἔκαναν νά πονέσει.

Βλέπει τόν τεράστιο ἐκεῖνο καί βαρύ Σταυρό, ἀλλά δυσκολεύεται νά σηκώσει τούς πολύ ἐλαφρύτερους σταυρούς τῶν δυσκολιῶν καί τῶν προβλημάτων αὐτῆς τῆς ὀλιγόχρονης διαδρομῆς στή γῆϊνη πραγματικότητα. Μέ ἄλλα λόγια, διαβάζει ἐκεῖ στό Σταυρό τοῦ Κυρίου ὅσα κανένα βιβλίο, κανένα πανεπιστήμιο, ὅσα ἀκόμα καί ὅλη ἡ σοφία αὐτοῦ τοῦ κόσμου δέν μποροῦν νά διδάξουν. Διαβάζει ὅτι «ὅποιος μᾶς παραδίδει στό Σταυρό, μᾶς ἀποθέτει στήν ἀγκαλιά τῆς Ἁγίας Τριάδος, μᾶς χαρίζει τό εἰσιτήριο γιά τήν αἰώνια μακαριότητα. Ὅλοι μας, κατά κάποιον τρόπο, εἴμαστε σταυρωτές τοῦ Ἰησοῦ ἢ τοῦ ἀδελφοῦ μας. Τό ἐρώτημα εἶναι, θά θελήσουμε ἀπό σταυρωτές νά γίνουμε σταυρωμένοι; Ἄν τό θελήσουμε, θά ζήσουμε τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ αἰώνια καί θά τήν κάνουμε γνωστή καί στήν ἐποχή μας καί στό περιβάλλον μας».

Σ' αὐτό τό ἱστορικό μεταίχμιο τοῦ 21^{ου} αἰῶνα, πού φαντάζει βασανιστικό καί τρομακτικό μπροστά στό ἄγνωστο τῆς τρίτης χιλιετίας, ὁ ἄνθρωπος μοιάζει ἀνήμερος ν' ἀνταπεξέλθει στίς προκλήσεις τῶν καιρῶν. Κατά τό παρελθόν, ἀναζήτησε ποικίλα στηρίγματα, προσπαθώντας νά γαντζωθεῖ καί ν' αὐτοεπιβεβαιωθεῖ. Ἡ φιλοσοφία, οἱ τέχνες, ὁ πολιτισμός, ὁ ἀθλητισμός, ἡ πολιτική, τό χρήμα, ἦταν οἱ κατά καιρούς «θεοί» πού μάγεψαν τόν ταλαίπωρο διαβάτη τῆς ἱστορίας, ἱκανοποιώντας, ὅμως, μόνο πρὸς στιγμήν τούς πόθους καί τά ὄνειρά του γιά κάτι ἀνώτερο, γιά κάτι ποιοτικότερο. Στήν ἐποχή μας αὐτοί οἱ «θεοί» ἔχουν ἀλλάξει καί τή θέση τους πῆραν τά τεχνολογικά ἐπιτεύγματα, ἡ ἠλεκτρονική τεχνολογία, ἡ ἐξερεύνηση τοῦ διαστήματος, πού μετατράπηκαν σέ αὐτοσκοπό. Οἱ καταστάσεις αὐτές, ὅμως, ἀντί τελικά ν' ἀνοίξουν νέες προοπτικές καί νά δημιουργήσουν διεξόδους, ἐπιβάρυναν

τήν πνευματική αποχαύνωσή του και τόν αποξένωσαν ακόμα πιο πολύ από τό περιεχόμενο τῆς ούσίας του, πού ξεφεύγει ἀπ' αὐτά τά περιορισμένα στεγανά, στά ὁποῖα ἔχει δεσμεύσει τόν ἑαυτό του.

Ὁ Κύριος δέχτηκε νά κρεμαστεῖ τό πανάγιο Σῶμα Του πάνω στό Σταυρό, ἑταπείνωσε ἑαυτόν, γιά νά δώσει διέξοδο στ' ἀδιέξοδα πού γνώριζε ὅτι πάντα θά ταλαιπωροῦν τό πλάσμα Του. Μέ τή σταυρική Του θυσία μᾶς κάλεσε ὅλους ν' ἀποθέσουμε πάνω στό σύμβολό της τή ζωή καί τά ἔργα μας, νά στηρίξουμε ἐκεῖ τίς ἐλπίδες καί τίς προσδοκίες μας, νά σταυρώσουμε τά πάθη καί τήν ἁμαρτωλότητά μας, θέλοντας νά μᾶς κάνει νά κατανοήσουμε ὅτι ἡ σημασία τοῦ Σταυροῦ ἔγκειται στήν προοπτική τῆς Ἀνάστασης πού τόν ἀκολουθεῖ, ὅτι, ἂν στηρίξουμε τή ζωή μας στό Σταυρό Του, τήν ὀδηγοῦμε σέ κανάλια ἀναστάσιμα, πού μόνο μέσα στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, μακριά ἀπό τίς προκλήσεις καί τά δέλεαρ τοῦ κόσμου, μπορεῖ κανεῖς νά γευτεῖ καί νά βιώσει.

Σέ λίγο θά βρεθοῦμε καί πάλι ἐνώπιος ἐνωπίῳ μέ τόν Ἑσταυρωμένο Ναζωραῖο καί θά ἀκουμπήσουμε στό σύμβολο τῆς θυσίας Του, τίς χαρές καί τίς λύπες μας, τή ζωή μας ὅλη. Θά ἀντικρίσουμε στό πρόσωπό Του τήν ἀπόλυτη ἀγάπη, τήν ἄκρα ταπείνωση, τήν ἐσχατη κένωση. Καί ἴσως, νιώθοντας τό ἔλλειμμα τῆς εἰλικρίνειάς μας ἢ καί τόν ἔλεγχο τῆς προσποιητῆς, πολλές φορές, εὐσεβειάς μας, ἀκούσουμε τό δίκαιο παράπονό Του, ὅπως θ' ἀκουστεῖ τό βράδυ τῆς Μεγάλης Πέμπτης στίς Ἐκκλησίες μας : «Λαός μου, τί ἐποίησά σοι ἢ τί σοι παρηνώχλησα; Τούς τυφλούς σου ἐφώτισα, τούς λεπρούς σου ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνης ἠνωρθωσάμην. Λαός μου, τί ἐποίησά σοι καί τί μοι ἀνταπέδωκας; Ἀντί τοῦ μάννα χολήν, ἀντί τοῦ ὕδατος ὄξος, ἀντί τοῦ ἀγαπᾶν με, σταυρῶ μέ προσηλώσατε . . .».

Μᾶς ἔδωσε τά πάντα καί πρό τῆς ἐνανθρώπισής Του καί κατά τή διάρκεια τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς Του καί μετά τήν Ἀνάληψή Του. Μᾶς ἔδωσε τή ζωή, τό πολυτιμότερο ἀγαθό, καί τήν πλούτισε μέ πνεῦμα ἀνώτερο, ὑψηλότερο, ξεχωρίζοντάς μας ἀπό τήν ὑπόλοιπη δημιουργία καί καθιστῶντας μας ἄρχοντες τοῦ κόσμου.

Μᾶς χάρισε ἀθάνατη ψυχή, δεῖγμα τοῦ προορισμοῦ μας, πού καμία σχέση δέν ἔχει μέ τά στενᾶ καί πεπερασμένα ὅρια αὐτῆς τῆς ζωῆς.

Μᾶς χάρισε τάλαντα καί μᾶς ζήτησε νά τά ἀναπτύξουμε, νά τά καλλιεργήσουμε γιά νά δώσουμε χρῶμα, ποιότητα καί ὁμορφιά στή ζωή μας, ἐλάχιστη ἔνδειξη εὐχαριστίας.

Μᾶς χάρισε ὁλόκληρη τήν πλάση γιά νά κατοικίσουμε σ' αὐτή, νά ζήσουμε ἀπό τόν πλοῦτο της, νά χαιρόμαστε τήν ὁμορφιά της.

Μᾶς στήριξε σέ δύσκολες στιγμές, σέ στιγμές κλονισμοῦ καί πτώσης, σέ ἐποχές ἀγῶνων, θυμίζοντας ὅτι εἶναι ἐδῶ, παρών, ἀρωγός καί συμπαραστάτης στόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καί τῆς ἐπικράτησης τοῦ δικαίου.

Μᾶς ἔδωσε ἀγάπη πού ξεπερνᾷ τήν ἀνθρώπινη λογική, μιά ἀγάπη πού τόν ἔκανε νά φορέσει τό ἀνθρώπινο σαρκίο, νά ὑποβιβαστεῖ δηλ. στό ἐπιπεδό μας, ἐπειδὴ ἀγωνιοῦσε γιά τό κατάντημά μας, ἐπειδὴ πονοῦσε γιά τήν τραγική πορεία μας.

Μᾶς ἔδωσε τή διδασκαλία Του, μιά διδασκαλία πού ὅμοιά της δέ γνώρισε ὁ κόσμος, πού στάζει ἀπό τό μέλι τῆς ἀγάπης Του καί θεμελιώνεται στίς ἀρχές τῆς συγγνώμης, τῆς εἰρήνης, τῆς καταλλαγῆς, τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἄλλου ὡς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ.

Μᾶς ἔδωσε τό αἷμα Του, γιατί τά λάθη καί οἱ πτώσεις μας ἦταν τόσο μεγάλες πού τίποτα ἄλλο δέν θά μπορούσε νά ἐξαγοράσει τή σωτηρία καί τήν ἐπιστροφή μας.

Μᾶς ἔδωσε τήν Ἐκκλησία Του, αὐτή τή Θεανθρώπινη πραγματικότητα, ὅπου τό θεϊκό καί ἀνθρώπινο στοιχεῖο συμπλέκονται καί συνυπάρχουν μέ τρόπο θαυμαστό, μέ σκοπό τήν καταξίωση, τήν καλλιέργεια τῶν ἀρρετῶν, τή βίωση, ἀπό αὐτόν ἐδῶ τόν κόσμο, τοῦ κάλλους καί τῆς πληρότητας τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Μᾶς ἔκανε βασιλεῖς στή θέση Του, διδασκάλους τοῦ κηρύγματός του, Θεούς, κατά χάριν, δυνάμει μετόχους τῆς δικῆς Του δόξας.

Κι ἐμεῖς; Τοῦ προσφέραμε καί Τοῦ προσφέρουμε τά πάθη καί τόν ἐγωϊσμό μας. Τοῦ λέμε ὅτι δέ χωρᾷ πιά στή ζωή μας, γιατί εἴμαστε αὐτάρκεις, ἱκανοί νά προχωρήσουμε μόνοι, ὅτι δέ μᾶς ἐμπνέει πιά γιατί μόνοι μας κατακτήσαμε τά πάντα καί δέν ἔχουμε ἀνάγκη, πλέον, ἀπό τή βοήθειά Του, μπορούμε νά γινόμαστε «θεοί» στή θέση Του, μπορούμε μόνοι μας νά στέλνουμε χιλιάδες ἀγέννητα βρέφη στά σκουπίδια κάθε χρόνο, γιατί θέλουμε νά ἀπολαμβάνουμε τή ζωή δίχως δεσμεύσεις καί περιορισμούς, μπορούμε μόνοι μας ν' ἀποφασίζουμε πότε θά δώσουμε τέλος στή ζωή, ὅταν δέν τήν ἀντέχουμε ἄλλο, γιατί ἐμεῖς εἴμαστε οἱ

κυρίαρχοι τοῦ παιχνιδιοῦ κι ὄχι Ἐκεῖνος.

Τοῦ προσφέρουμε τά ἀποτελέσματα τῆς ἐγωπάθειας καί τῆς κομπορρημοσύνης μας. Ἀρρώστιες ἀνιάτες, πού στέλνουν στό θάνατο χιλιάδες. Τοῦ προσφέρουμε τά 2/3 τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ σέ κατάσταση φτώχειας καί δυστυχίας, γιατί θέλουμε ἐμεῖς νά ζοῦμε καλά, ἔτσι ἀπλά καί λογαριασμό δέ δίνουμε σέ κανένα. Τοῦ προσφέρουμε, στίς ἀρχές τοῦ 21^{ου} αἰῶνα, πολέμους καί καταστροφές, ἐκατόμβες νεκρῶν, χιλιάδες δολοφονίες ἀγέννητων παιδιῶν μέ τίς φριχτές ἐκτρώσεις, θύματα τῆς ἀνθρώπινης μισαλλοδοξίας, λησμονώντας τά δράματα τοῦ παρελθόντος, τά ὁποῖα πολύ εὐκόλα καταδικάζαμε καί τώρα ἐξίσου εὐκόλα ἐπαναλαμβάνουμε.

Τοῦ προσφέρουμε ἕναν κόσμο πού ἀπό στολίδι τόν μετατρέψαμε σέ μιά ἀπέραντη χωματερή, ἕναν κόσμο ἄκοσμο, ἄσχημο, χωρίς πνεύμονες ζωῆς, πού φθίνει καθημερινά, αἰχμάλωτος τοῦ κέρδους πού δέν ἔχει ἥθος καί ἀναστολές.

Τοῦ προσφέρουμε μιά νεολαία βουτηγμένη στά ναρκωτικά καί τίς ἐκφυλιστικές πρακτικές, πού δέν τήν ἀφήνουμε νά μεγαλουργήσει, νά διαπρέψει, νά ὁραματιστεῖ, νά πιστέψει.

Τοῦ προσφέρουμε τήν ἀπαξίωση, βγάζοντάς Τον ἀπό τήν ταυτότητά μας, ἀπό τίς ἀρχές πού ἐνέπνεαν τά ἥθη καί τήν πολιτεία μας τόσους αἰῶνες, γιατί δέν μᾶς ταιριάζει δῆθεν πλέον, πρέπει νά πᾶμε μπροστά καί Ἐκεῖνος εἶναι ἐμπόδιο στήν ἐξέλιξή μας, ἀποτελεῖ τροχοπέδη στά σχέδιά μας, μᾶς γυρίζει πίσω ἢ πίστη στό Εὐαγγέλιό Του. Τό δικό μας Εὐαγγέλιο εἶναι τώρα τό χρῆμα, ἡ παγκοσμιοποίηση, τά συμφέροντά μας, ἡ εὐρωπαϊκή καί παγκόσμια καταξίωσή μας.

Κι Ἐκεῖνος; Ἐκεῖνος θά ξαναπεῖ πάνω ἀπό τό Σταυρό «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι», γιατί περιμένει κι ἐλπίζει ὅτι ἡ Ἀνάστασή Του θά σημάνει, ἐπιτέλους καί τήν ἀνάσταση τῶν χαμένων συνειδήσεων μας.

Καλὴ καὶ εὐλογημένη ἡ Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή !

Καλὸ στάδιο πνευματικοῦ ἀγῶνος!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ